

Στου Προφήτη των βουνών το πανηγύρι

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

– Χρόνια πολλά, Ηλία μου, να χαίρεσαι και τον

παππού!

Σήμερα, ανήμερα του προφήτη Ηλία, αν δεν άκουσε ευχές απ' όλους, όσους ήταν στη λειτουργία, στο γραφικό εκκλησάκι του χωριού! Σ' αυτό το εκκλησάκι, το σκαρφαλωμένο στον λόφο έξω από το χωριό, στεκόταν όπως πάντα, μπροστά στο πυρφόρο άρμα του προφήτη Ηλία μετά την απόλυση της θείας λειτουργίας. Στις 20 Ιουλίου κάθε χρόνο ο άγιος είχε την τιμητική του και πάντα αυτή τη μέρα ήταν για διακοπές στο χωριό και πάντα καμάρωνε ο παππούς μαζί του και μαζί τους γάιουρτανόλοι οι συγγενικοί του.

– Έλα, άρχισε το κουρμπάνι, θα μας πιάσουν τα καλά

τραπέζια!

Η Λία, η μικρότερη αδερφή του, βιαστική κι «αγωνιώδης» όπως πάντα, τον τραβούσε από το καινούριο του καρό πουκάμισο, δώρο της γιαγιάς και του παππού, καθώς είχε σχεδόν αδειάσει η μικρή εκκλησία κι όλο το χωριό έξω στην αυλή της γευόταν το πληγούρι με τα κατσικάκια, που θυσιάστηκαν προς τιμή του αγίου. Όλοι μαζί, σαν μια οικογένεια, πρόσφεραν τα ζωντανά, την καλύτερη σοδειά για το πληγούρι και το σταρένιο ζυμωτό ψωμί. Όλοι μαζί στα άσπρα τραπέζια που στρώθηκαν αποβραδís στην κορυφή του λόφου, τιμούσαν τον άγιο, που καίει με τον ήλιο του τον δυνατό, όχι όμως για να κάψει τις σοδειές τους, γιατί δεν τους στερεί τη βροχή με ανομβρία, αλλά εισακούει τις προσευχές τους και τους δροσίζει, για να έχουν τους καρπούς της γης.

- Δεν πέθανε, πήγε στον ουρανό με το άρμα του, ζει ...

ψέλλισε τη σκέψη του φωναχτά και το

βλέμμα του ήταν καρφωμένο στην εικόνα του τέμπλου. Κι ο προφήτης Ηλίας τον κοιτούσε δυναμικά με τα λευκά του γένια και μαλλιά και τα χέρια του να κρατούν αποφασιστικά τα χαλινάρια από τα πύρινα άλογα. Την ίδια μορφή τη θυμάται και από το Βυζαντινό Μουσείο της Αθήνας, όταν πέρυσι το είχαν επισκεφτεί με τους γονείς του και τη Λία. Είναι έργο του Θεόδωρου Πουλάκη από την Κρήτη.

«Λένε πως ήταν παλιά ναυτικός ο άγιος, μα κουράστηκε τη θάλασσα. Πήρε λοιπόν το κουπί του κι ανηφόριζε στη στεριά. Λαχταρούσε να συναντήσει ανθρώπους που δε θ' αναγνώριζαν το κουπί του και δε θα ήξεραν από θάλασσα.

– Ε, πατριώτη, πού το πας το κουπί σου;

Ο βοσκός που συνάντησε ανηφορίζοντας, σίγουρα ήξερε από θάλασσα. Συνέχιζε τον ανήφορο λοιπόν. Ύστερα από λίγο έμπαινε σ' ένα μικρό χωριουδάκι, σκαρφαλωμένο μέσα στις φυλλωσιές απ' τα πλατάνια.

– Ε, παιδιά, πού λέτε να έχει κρυμμένη τη βάρκα του αυτός και κουβαλάει μόνο το κουπί του; Μήπως του την κλέψανε;

Τα γέλια και οι δυνατές φωνές των παιδιών της πλατείας τον «έδιωξαν» ακόμα πιο μακριά. «Δεν είναι τόπος αυτός να ξαποστάσω», σκέφτηκε και συνέχισε τον ανήφορο. Έπρεπε να συναντήσει ανθρώπους να μην αναγνωρίζουν το κουπί του,

γιατί δε θα γνώριζαν από θάλασσα, σημάδι πως ήταν πολύ μακριά της. Ανέβαινε κι όλο ανέβαινε και σταματημό δεν είχε. Κόντευε πια στην κορυφή του βουνού, όταν σταμάτησε να ξαποστάσει στη ρίζα μιας καστανιάς κι ακούμπησε το κουπί του στον κορμό της.

– Πώς κατά τα μέρη μας πατριώτη; Έλα να σε φιλέψω στο καλυβάκι μου κρύο νερό και κάστανα. Μεγάλο και το φτυάρι σου, αν μου το δάνειζες για λίγο, θα σ' το χρωστούσα χάρη. Είναι κλαδί της καστανιάς;

– Καλοσύνη σου κυρούλα, λέω κι εγώ να ξαποστάσω και να φτιάξω το καλύβι μου στην κορφή του βουνού. Να πάρεις και το φτυάρι μου να κάνεις τη δουλειά σου.

Ικανοποιημένος πια που βρήκε άνθρωπο να μην αναγνωρίζει το κουπί του, το έμπηξε στην κορφή του βουνού και σταμάτησε εκεί το ταξίδι του, μακριά από τη θάλασσα. Κι έτσι, εκεί ψηλά στις κορφές των βουνών και των λόφων, αναπαύτηκε κι έφτιαξε τις εκκλησιές και τα ξωκλήσια του. Γι' αυτό και μεις τον γιορτάζουμε στο εκκλησιάκι μας κι έχουμε Ηλίες πολλούς στο χωριό».

Ο παππούς, ικανοποιημένος που τον άκουγαν όλοι καθισμένοι, γύρω στο άσπρο τραπέζι της γιορτής, πέρασε το χέρι στους ώμους του και τον έσφιξε ελαφρά πάνω του. Ήταν ο Ηλίας της παράδοσης που ζει και τον πήρε να γιορτάσουν μ' όλο το χωριό.

Δ.Σ.

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας:

%profitis__Hlias_%